

Tysklandsdækkende central egnsudviklingsplan for beskyttelse mod oversvømmelsesrisici

Status pr.: 28.9.2020

Præambel

I betragtning af de store oversvømmelsesskader i de sidste to årtier og i lyset af stigende oversvømmelsesrisici på grund af klimaforandringer – hyppigere kraftige regn-hændelser, stigning i havets overflade osv. – mener den tyske forbundsregering, at der er behov for en forbedret styring af oversvømmelsesrisici i Tyskland. I koalitionsaftalen (CDU og SPD) af 12. marts 2018 besluttede forbundsregeringen derfor bl. a. at udvikle en tværnational egnsudviklingsplan (Raumordnungsplan) for beskyttelse mod over-svømmelse.

Formålet med denne egnsudviklingsplan er at minimere oversvømmelsesrisikoen i Tyskland både generelt og især m. h. p. bebyggelses- og trafikarealer og derved begrænse potentielle skader. Konceptet for egnsudviklingsplanen tager især afsæt i:

- bedre kontrol og koordinering i forb. m. beskyttelsestiltag mod oversvømmelse i samlet national henséende gennem en landsdækkende harmonisering af standarder for egnsplanlægning
- under hensyntagen til de forskellige følsomheds- og beskyttelsesværdigheds-grader i egnsplanlægningssammenhæng gennem anvendelse af en risikobaseret tilgang
- og med øget hensyntagen til grænseoverskridende forhold, som f. eks. beskyttelse af berettigede eller ejere i op- eller nedstrømsområder og gennem en helhedsmæssig tilgang gældende for hele vandløbsénheden også indenfor den fysiske planlægning
- samt en bedre beskyttelse af systemer og institutioner af national og europæisk betydning gennem fokusering på infrastruktur, som i den forbindelse er særlig kritisk og risikoudsat.

Egnsudviklingsplanen er udviklet som et supplement til speciallovgivningen, d. v. s. det lovgivningsmæssige regelsæt i form af vandressourceloven (Wasserhaushaltsgesetz, WHG). Der er således på den ene side omfattende referencer og henvisninger til definitioner og territoriale rammer i speciallovgivningen samtidig med, at der på den anden side er en øget fokus på arealer udover de oversvømmelsesområder, som er fastlagt i vandforvaltningsbestemmelserne eller områder, som det er nødvendigt at sikre midlertidigt, idet skadepotentialet statistisk betragtet er stigende i de arealer, der er tale om udover disse områder.

Egnsudviklingsplanen er sat op med skyldig hensyntagen til de 16 tyske delstaters samt kommunernes grundlovssikrede planlægningsmæssige suverænitet. Den er i vidt omfang beregnet til at skulle konkretiseres gennem såvel den fysiske delstats- og regions-egnsplanlægnings som også kommunale bygge- og anlægsplanlægnings bestemmelser. Derudover sikrer bestemmelser omkring emnet "regel vs. undtagelse", at der i givet

fald vil være nødvendige råderum til at gennemføre en 'skræddersyet' regional- og kommunespecifik planlægning samt foranstaltninger til minimering af oversvømmelsesrisici.

Udkast

A. Fastlagte bestemmelser

I. Almindelige bestemmelser

1. Styring af foranstaltninger mod oversvømmelsesrisici

I.1.1 (Z) I forb. m. territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag incl. udvikling af bosætnings- og industriområder skal der tages højde for oversvømmelsesrisici, for såvidt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder. Dette vedrører udover sandsynligheden for oversvømmelseshændelser og disses arealmæssige udstrækning også spørgsmål omkring vanddybder og strømningshastigheder samt de forskellige følsomheds- og beskyttelsesværdighedsgrader for såvidt angår de respektive territoriale anvendelsesformål og funktioner.

I.1.2 (G) I forb. m. territorialrelevante foranstaltninger til sikring mod oversvømmelse skal der udover de speciallovgivningsmæssigt nødvendige forhold også lægges vandforvaltningsmæssige læringspunkter fra tidligere ekstreme oversvømmelseshændelser til grund. Samtidig skal det også gælde i forhold de samfundsøkonomiske konsekvenser af sådanne hændelser, for såvidt data og vurderingskriterier desangående er kendte eller er tilgængelige hos offentlige myndigheder. I områder med risiko for oversvømmelse, incl. områder, som er beskyttede gennem tekniske sikringsanlæg, skal det tilstræbes at minimere potentielle skader.

2. Klimaforandring og -tilpasning

I.2.1 (Z) Virkningerne af klimaforandringen for såvidt angår oversvømmelses- og kraftige regnhændelser samt stigninger i havniveauet skal observeres i forb. m. al territorialrelevant planlægning og alle tiltag incl. udviklingen af bosætnings- og industriområder, for såvidt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder.

I.2.2 (G) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse skal på mellemlang sigt genvurderes og om nødvendigt tilpasses m. h. t. deres duelighed (funktionalitet) for såvidt angår virkningerne af klimaforandringen.

3. Grænseoverskridende koordinering

I.3 (G) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse skal koordineres med reference til den respektive vandløbsenhed, hvilket vil sige, at der skal tages højde for planlægningens konsekvenser især for ned- og opstrømsejere i området. Opsamling (tilbageholdelse) af højvande bør have prioritet fremfor at bygge sikringsanlæg mod oversvømmelse i strømningsretning, f. eks. diger, for såvidt dette – hhv. tilpasset efter de respektive lokale forhold – er foreneligt med helhedstanken i forb. m. den vandforvaltningsmæssige oversvømmelsesrisikostyring.

II. Sikring mod oversvømmelse vedr. overjordiske vandløb i h. t. § 3 nr. 1 i WHG

1. Sikring af vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven (WHG)

II.1.1 (Z) I vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven skal de bag anlæg til beskyttelse mod overvømmelse beliggende arealer, som i vandforvaltningsmæssig henseende er nødvendige til forstærkning af disse anlæg, friholdes for anden anvendelse og funktion, som ville være i strid med dette formål; ligesom arealer, som i vandforvaltningsmæssig henseende er nødvendige m. h. p. tilbageflytning af diger, ligeledes skal friholdes for anden anvendelse og funktion, som ville være i strid med dette formål.

II.1.2 (Z) Den naturlige vandnedsivnings- og vandopsamlingskapacitet af undergrunden i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven skal bevares eller forbedres, forsåvidt der er tale om en oversvømmelsesminimerende effekt, og data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder.

II.1.3 (G) I f. m. territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven skal oversvømmelsesminimerende forhold tænkkes med ind. Dette vedrører især emneområderne bygge- og anlæg, bosætningsudvikling samt land- og skovbrug.

II.1.4 (G) De i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven fungerende afstrømnings- og retentionsområder i og ved vandområder skal m. h. t. deres funktionsevne bevares m. h. p. at sikre områderne mod oversvømmelse. Arealer, som p. t. ikke er i brug som opsamlingsarealer, men er egnede og nødvendige i opsamlingsøjemed, skal til fordel for territorialrelevante højvandsopsamlings tiltag friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med dette formål. Dette gælder især arealer, som grænser op imod udvidede eller digeinddæmmede vandområder. På arealer i h. t. punktum 1 og punktum 2 skal anvendelsesformål, som ville have en forringende effekt på afstrømning eller opsamling af oversvømmelsesvand, kun undtagelsesvis kunne planlægges eller godkendes, såfremt tungerevejende hensyn til almenvellet tilsiger dette og der desuden planlægges med geografisk nært beliggende kompensations tiltag for tab af retentionsområdet. Punktum 3 gælder ikke for tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse.

II.1.5 (G) Såfremt der i forb. m. udvidelser eller omformninger af vandområder planlægges territorialrelevante naturgenopretningstiltag m. h. p. at reducere oversvømmelsesrisikoen, skal disse tiltag sikres gennem territorial erhvervelse på en egnet måde gennem delstaternes regionsplanlægning. I delstaterne Bremen og Hamborg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punktum 1 i den forstand, at de heri nævnte tiltag skal fremgå af den gældende kommuneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsudviklingsplan.

II.1.6 (G) Matrikler/lokationer for territorialrelevante faciliteter til sikring mod oversvømmelse, som på beslutningstidspunktet vedr. opsætning eller videreførelse af regionsegnsudviklingsplaner er indeholdt i listen over tiltag indenfor programmet for national sikring mod oversvømmelse, skal sikres (rekvireres) i disse regionsejnsudviklingsplaner gennem tilsvarende målsætninger for egnsudviklingen. I delstaterne Bremen og

Hamburg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punktum 1 i den forstand, at de heri nævnte matrikler/lokationer skal fremgå af den gældende kom-muneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsudvik-lingsplan.

II.1.7 (G) Negative effekter af oversvømmelser på drikkevandskvaliteten skal undgås.

2. Supplerende fastlagte bestemmelser for sikring (erhvervelse) af oversvømmel-sesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG)

II.2.1 (G) Fastlagte eller foreløbigt sikringsplanlagte oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) skal sikres (rekvireres) i de regionale egns-udviklingsplaner gennem tilsvarende målsætninger for egnsudviklingen. I del-staterne Bremen og Hamburg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punk-tum 1 i den forstand, at de heri nævnte områder skal fremgå af den gældende kommuneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsud-viklingsplan.

II.2.2 (G) Bosætningsområder og territorialrelevante bygningsværker skal i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) ikke udvides i oversvømmelsesområder. Be-byggelsesplanlagte arealer i kommuneplaner samt bebyggelsesplanlagte områder i delstats- og regionsegsudviklingsplaner skal tilbagekaldes, såfremt der for disse endnu ikke eksisterer en bebyggelsesplan eller vedtægt i h. t. § 34 stk. 4 eller § 35 stk. 6 i byggeloven (Baugesetzbuch). Punktum 2 gælder ikke, såfremt der i den på-gæl-dende kommune ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning, eller tilbagekaldelsen ville udgøre en urimelig øko-nomisk belastning for kommunen. I så fald skal der for bygningsværker vælges en konstrukti-onsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse. Eksisterende bo-sætningsstruk-turer skal på mellemlang sigt omplanlægges og ombygges til at kunne klare højvands-situationer, forsåvidt territoriale hensyn i de pågældende kommuner samt bygnings-fredningslovgivningen tillader det og forsåvidt det på lang sigt i sam-fundsøkonomisk henseende vil være mere omkostningsbesparende end beskyttel-sesforanstaltninger for arealet eller bygningsværket ville være.

II.2.3 (Z) Følgende infrastruktur er udelukket i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG):

1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betyd-ning. Dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafik-mæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Pro-jects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energinfrastruktur).
2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industri-elle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).
3. Yderligere kritisk infrastruktur, forsåvidt den hører ind under forordningen om fast-læggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI

= den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.)

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. særlige krav eller p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer i den pågældende kommunes geografi kun kan etableres i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 eller 3 i vandressourcenloven (WHG). I sådanne tilfælde skal der vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

3. Supplerende fastlagte bestemmelser for sikring af risikoområder i h. t. § 78 i vandressourcenloven (WHG)

II.3.1 (G) Territorialrelevante oversvømmelsesfølsomme anvendelsesformål skal i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG) kun planlægges og godkendes, såfremt de er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse. Territorialrelevante bygningsværker, som i tilfælde af oversvømmelse kræver en kompleks styring af evakueringsforanstaltninger, skal hverken planlægges eller godkendes. Punktum 2 gælder ikke, såfremt der ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed og frembyder en bedst mulig måde at evakuere på i tilfælde af oversvømmelse.

II.3.2 (G) Følgende infrastrukturer skal i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG) hverken planlægges eller godkendes:

1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betydning; dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafikmæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Projects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energiinfrastruktur).
2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industrielle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).
3. Yderligere kritisk infrastruktur, for så vidt den hører ind under forordningen om fastlæggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI = den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.).

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. særlige krav eller p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer i den pågældende kommunes geografi kun kan etableres i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG). I sådanne tilfælde skal der vælges en konstruktionsmåde, som

er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømnings-hastighed i tilfælde af oversvømmelse.

III. Kystsikring

III.1 (Z) Tekniske kystsikringsanlæg, såsom diger og stormflodsspærreanlæg, skal planlægges på en sådan måde, at det senere er muligt at forhøje eller forstærke dem, hvis det i vandforvaltningsmæssig henséende skønnes nødvendigt. M. h. p. sådanne forhøjelses- eller forstærkningstiltag skal de i vandforvaltningsmæssig henséende nødvendige arealer friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med disse formål, forsåvidt sådanne tiltag det pågældende sted kan lade sig gøre i teknisk og juridisk henséende. Sekundære digeforløb (diger i anden række), som på tidspunktet for nærværende egnsudviklingsplans ikrafttrædelse indgår i det gældende vandfor-valtnings-mæssige kystsikringkoncept, skal bevares og sikres arealmæssigt.

III.2 (Z) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag, som ikke kun i uvæsentlig grad ville forringe kystsikringsforanstaltningerne, er ulovlige. Forland, som er be-lig-gende mod havet foran kystsikringsanlæggene, skal, forsåvidt det på tidspunktet for nærværende egnsudviklingsplans ikrafttrædelse indgår i det gældende vandfor-valtningsmæssige koncept til sikring mod oversvømmelse, friholdes for anden an-ven-delse, som ville være i strid med dette formål.

III.3 (G) Nyt forland m. h. p. kystsikring skal planlægges og sikres territorielt på de steder, hvor det i vandforvaltningsmæssig henséende er hensigtsmæssigt og for-svarligt i naturbeskyttelsesmæssig forstand. Forsåvidt bagvands- eller tilbageløbs-effekter for-årsaget af højvande kan medføre en forringelse af den indre afvanding, og det i vand-forvaltningsmæssig henséende skønnes bydende nødvendigt, skal der etableres og arealmæssigt sikres opsamlingsarealer for bagvandet/tilbageløbet.

III.4 (Z) Bosætninger skal kun videreudvikles i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder. Punktum 1 finder ikke anvendelse, såfremt videreudviklingen af bosæt-ninger ikke forringer kystsikringen, og såfremt tungerevejende hensyn til almenvellet nødvendiggør videreudviklingen. I så fald skal der for bygningsværker vælges en kon-struktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vand-dybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

III.5 (G) Territorialrelevante bygningsværker, som i tilfælde af oversvømmelse kræver en kompleks styring af evakueringsforanstaltninger, skal hverken planlægges eller god-kendes – heller ikke i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder. Punktum 1 gælder ikke, såfremt der ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som frembyder en bedstmulig måde at evakuere på. En forringelse af kystsikringen skal være udelukket.

III.6 (G) Følgende infrastruktur skal hverken planlægges eller godkendes – heller ikke i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder:

1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betydning; dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafikmæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Projects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energinfrastruktur).
2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industrielle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).
3. Yderligere kritisk infrastruktur, for så vidt den hører ind under forordningen om fastlæggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI = den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.).

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer kun kan etableres i det pågældende kystområde. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som for den pågældende placering er tilpasset den forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

B. Begrundelser for planen

I.1.1 (Z) I f. m. territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag incl. udvikling af bo-sætnings- og industriområder skal der tages højde for oversvømmelsesrisici, for så vidt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder. Det drejer sig i den forbindelse udover selve sandsynligheden for en oversvømmelseshændelse og dens territoriale udstrækning også om vanddybder og strømningshastigheder samt de forskellige følsomheds- og beskyttelsesværdighedsgrader, som gælder for de enkelte anvendelsesformål og funktioner af territoriet.

Begrundelse:

Med introduktionen af en risikobaseret tilgang bliver egnsudviklingsområdet i stand til også at inddrage vanddybde og strømningshastighed som supplerende parametre udover omsorgen for selve arealet på en måde, som ellers kun handler om det territoriale omfang af højvandet i oversvømmelses- og risikoområder. Dette giver mulighed for en bedre risikovurdering. Derudover vil egnsudviklingsområdet herefter og så kunne betragtes som et beskyttelseværdigt gode (Schutzgut), hvilket giver mulighed for at beskytte specifikke territoriale anvendelsesformål og funktioner mere vidtgående end andre. Hvor følsomhed overfor vandpåvirkninger objektivt kan måles og bestemmes som kendetegn og egenskab (f. eks. vedr. et bygningsværk), er emnet beskyttelsesværdighed noget politisk-normativt, som i tidens løb alt efter samfundsforhold og politiske præferencer kan resultere i ændrede vurderinger og beslutninger (f. eks. synes et et hospital at være mere beskyttelsesværdigt end en legeplads).

Denne risikobaserede tilgang i forb. m. planlægnings- og andre tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse er bydende nødvendig for at kunne imødegå de store, ikke mindst samfundsøkonomiske skader gennem oversvømmelseshændelser på en adækvat måde. Determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) overholdes i forb. m. I.1.1 også i den forstand, at der kun sker en fastlæggelse, såfremt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder. De forskellige forhold, for hvilke der skal eksistere sådanne tilgængelige data, anføres afslutningsvis: Sandsynlighed for og territorial udstrækning af oversvømmelseshændelsen, vandets dybde og strømningshastighed samt beskyttelsesværdigheden af de enkelte anvendelsesformål i og funktioner af territoriet.

Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag er i h. til § 3 stk. 1 nr. 6 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz) "planlægningsforanstaltninger incl. egnsudviklingsplaner, projekter og øvrige tiltag, som medfører et arealforbrug eller påvirker den territoriale udvikling eller funktion af et område; heri indgår også brugen af de til formålet afsatte offentlige økonomiske midler". Bestemmelse I.1.1 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper.

I.1.2 (G) I forb. m. territorialrelevante foranstaltninger til sikring mod oversvømmelse skal der udover de speciallovgivningsmæssigt nødvendige forhold også lægges vandforvaltningsmæssige læringspunkter fra tidligere ekstreme oversvømmelses-hændelser til grund. Samtidig skal det også gælde i forhold de samfundsøkonomiske konsekvenser af sådanne hændelser, forsåvidt data og vurderingskriterier desangående er kendte eller er tilgængelige hos offentlige myndigheder. I områder med risiko for oversvømmelse, incl. områder, som er beskyttede gennem tekniske sikringsanlæg, skal det tilstræbes at minimere potentielle skader.

Begrundelse:

Ekstreme oversvømmelseshændelser bliver stadig hyppigere. Dette kræver en løbende monitorering og vurdering af disse hændelser forsåvidt angår de heraf resulterende vandforvaltningsmæssige udfordringer samt opretholdelsen af en ydedygtig og effektiv samfundsøkonomi for med udgangspunkt heri at kunne planlægge og gennemføre bæredygtige foranstaltninger til sikring mod oversvømmelse, som efterfølgende generationer kan følge op på. Det er derfor nødvendigt med en lønsomhedsvurdering (cost-benefit-analyse), som sammenligner omkostningerne til de forskellige sikrings tiltag mod oversvømmelser – incl. overvågning og vedligeholdelse af dem – med den specifikke nytteværdi for de respektive tilgodesete grupper samt de direkte og indirekte samfundsøkonomiske yderligere medfølgende omkostninger, som ville resultere af oversvømmelsesskaderne. I den forbindelse er det vigtigt at henlede opmærksomheden på, at de indirekte følgeomkostninger, som f. eks. kan være i form af afbrudte forsyningskæder, som regel overskrider de direkte følgeomkostninger (reparationer osv.) med en mangedoblet faktor. Cost-benefit-analysen foretages altid projektspecifikt. Som ét af grundlagene for denne kan man også tage de med seks års mellemrum gennemførte vurderinger af oversvømmelsesrisikoen (§ 73 i vandlesourcesloven smh. m. artikel 4 stk. 2 litra b i direktivet vedr. vurdering og styring af risikoen for oversvømmelse). Samfundsøkonomiske læringspunkter vil f. eks. myndigheder med ansvar for den kommunale økonomi kunne byde ind med; også forsikringsbranchen vil ligge inde med læring og viden desangående, som delvis vil være offentligt tilgængelig. Og iøvrigt vil vandforvaltningsmæssige læringspunkter fra tidligere ekstreme oversvømmelseshændelser også være at finde hos de offentlige vandforvaltningsmyndigheder.

I øvrigt skal der i forb. m. sikring mod oversvømmelse også for teknisk oversvømmelsessikrede områders vedkommende sættes ind med tiltag for at imødegå højvandsmæssige spidsbelastninger og kraftige regnhændelser.

Om termen "territorialrelevant" se begrundelsen vedr. I.1.1. "Foranstaltninger for sikring mod oversvømmelse" vedrører alle intentioner og projekter, som har til hensigt at tjene til sikring mod oversvømmelse. Bestemmelsen henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper.

I.2.1 (Z) Virkningerne af klimaforandringen m. h. p. oversvømmelses- og kraftige regnhændelser samt stigende havvandstande skal tænkes med ind i forb. m. alle territorial-relevante planlægnings- og andre tiltag incl. udviklingen af bosætnings- og industriområder, forsåvidt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder.

Begrundelse:

Den f. eks. i eksisterende scenarier hos "Intergovernmental Panel on Climate Change" (IPCC) forudsagte klimaforandring med dens virkninger forandrer ikke kun de globale gennemsnitstemperaturer, men også nedbørsmønstre. Dette gælder især for stigningen i antallet af kraftige regnhændelser, som ifølge tilgængelige undersøgelser efter stor sandsynlighed er fremkaldt af klimaændringer. Den forventede stigning i havniveauet vil øge risiciene for stormflod, især på nordsøkysten, samt medføre en stigning i topvandstanden i forb. m. stormfloder samt at topvandstande opnås hurtigere og at høje vandstande varer længere. Tilsvarende vil topniveauer i lighed hermed også blive højere i indre vandområder. Især i kombination med en intensivering af bosætnings- og industriområdeudvikling – også i oversvømmelses-udsatte områder – vil dette medføre større risici. For at minimere sådanne risici må virkningerne af klimaforandringen tages med i betragtning i al territorialt relevant planlægning og handling. I det omfang, de er omfattet af den bindende virkning af § 4 i egnsudviklingsloven (ROG), skal det samme også gælde for tilpasninger af bygningsværker, bosætningsudvikling samt landbrugs- og skovbrugsplanlægning.

Observering af klimaforandringen m. h. t. oversvømmelses- og kraftige regnhændelser er bydende nødvendig for at kunne imødegå de store, ikke mindst samfundsøkonomiske skader gennem oversvømmelseshændelser på en adækvat måde. Determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) overholdes i forb. m. I.2.1 også i den forstand, at der kun sker en fastlæggelse, såfremt data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder.

Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag er i h. til § 3 stk. 1 nr. 6 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz) "planlægningsforanstaltninger incl. egnsudviklingsplaner, projekter og øvrige tiltag, som medfører et arealforbrug eller påvirker den territoriale udvikling eller funktion af et område; heri indgår også brugen af de til formålet afsatte offentlige økonomiske midler". Bestemmelse I.2.1 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper.

I.2.2 (G) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse skal på mellemlang sigt genvurderes og om nødvendigt tilpasses m. h. t. deres duelighed (funktionalitet) for så vidt angår virkningerne af klimaforandringen.

Begrundelse:

Da det tidligere har vist sig nødvendigt at tilpasse prognoser vedr. klimaforandringens omfang lidt efter lidt i opadgående retning, er det nødvendigt med jævne mellemrum at kontrollere og om nødvendigt tilpasse planlægnings- og andre tiltag til sikring mod oversvømmelse i mellemlange tidsintervaller. Med "mellemlang" menes en periode på max. 15 år. Opmærksomheden henledes i den forbindelse på §§ 73 stk. 6 og 75 stk. 6 i vandressourceloven (WHG).

Om termen "territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag" se begrundelsen vedr. I.1.1. "Planlægnings- og andre tiltag til sikring mod oversvømmelse" vedrører alle planlægnings- og andre tiltag, som skal tjene til sikring mod oversvømmelse. Heri indgår udover konkrete intentioner og projekter også planlægninger og fastlagte bestemmelser i delstaters og regioners egnsudviklingsplaner samt bestemmelser i bygge- og anlægsplaner, som vedrører sikring mod oversvømmelse. Bestemmelsen henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper.

I.3 (G) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag m. h. p. beskyttelse mod oversvømmelse skal koordineres med reference til den respektive vandløbsénhed, hvilket vil sige, at der skal tages højde for planlægningens konsekvenser især for ned- og opstrømsejere i området. Opsamling (tilbageholdelse) af højvande bør have prioritet fremfor at bygge sikringsanlæg mod oversvømmelse i strømningsretning, f. eks. diger, forsåvidt dette – hhv. tilpasset efter de respektive lokale forhold – er foreneligt med helhedstanken i forb. m. den vandforvaltningsmæssige oversvømmelsesrisikostyring.

Begrundelse:

Højvande er 'lige glade' med delstats- eller nationale grænser, hvorfor det er nødvendigt med en grænseoverskridende koordinering af planlægnings- og andre tiltag til sikring mod oversvømmelse m. h. p. at minimere oversvømmelsesrisici. Vandløbsénhederne i h. t. § 7 i vandressourceloven (WHG) samarbejder delvis allerede henover delstats- og/eller nationale grænser omkring vandforvaltningsspørgsmål. Også delstaters og regioners planlægning bør – udover forpligtelsen i § 7 stk. 2 punktum 3 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz) om at afstemme egnsudviklingsplaner i naboterritorier med hinanden – foregå med udgangspunkt i en synsvinkel, der altid har reference til de vandområder, som det hhv. konkret drejer sig om.

Etablering af sikringsanlæg og -faciliteter ved vandløb kan medføre øgede oversvømmelsesrisici især hos nedstrømsejere, idet der netop længere nede ad vandløbet må påregnes højere vandniveauer, hvis og når der – også for længere oppe beliggende tilstrømningsskudpunkters vedkommende – ikke er tilstrækkelige opstrøms retningsarealer til rådighed, eller sådanne sågar går tabt i forb. m., at der bygges linjeforløbende højvandsbeskyttelsesanlæg, f. eks. diger, i strømningsretningen. Når man ser på 'det samlede hele' i det pågældende område, vil risiciene blot blive flyttet andre steder hen (byer, regioner), hvorfor alle sikringsforanstaltninger mod oversvømmelse, som påvirker eller forandrer afstrømnings- eller opsamlingsmuligheder andetsteds, altid bør evalueres m. h. t. deres effekt i hele vandløbsénheden. Opsamling/tilbageholdelse bør prioriteres fremfor at bygge sikringsanlæg, f. eks. diger, i strømningsretning, forsåvidt dette – hhv. tilpasset efter de respektive lokale forhold – er foreneligt med en integral tilgang (helhedstanke) i forb. m. den vandforvaltningsmæssige oversvømmelsesrisikostyring. Helhedstanke betyder, at man undersøger en kombination af flere tiltag (opsamle, sikre, undgå, forebygge) med en målsætning om, at oversvømmellesskader reduceres effektivt i kraft af en risikobaseret undersøgelsesmetode.

Om modtagerkreds og overholdelsespligt vedr. denne bestemmelse se sidste afsnit af begrundelsen for I.2.2.

II.1.1 (Z) I vandløbsoplade i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven skal de bag anlæg til beskyttelse mod overvømmelse beliggende arealer, som i vandforvaltningsmæssig henséende er nødvendige til forstærkning af disse anlæg, friholdes for anden anvendelse og funktion, som ville være i strid med dette formål; ligesom arealer, som i vandforvaltningsmæssig henséende er nødvendige m. h. p. tilbageflytning af diger, ligeledes friholdes for anden anvendelse og funktion, som ville være i strid med formålet.

Begrundelse:

De forventeligt tiltagende og øgede oversvømmelseshændelser vil også nødvendiggøre, at sikringsanlæg mod oversvømmelse forstærkes. Forstærkning vil ofte betyde, at anlægget skal gøres bredere. For at der ikke skal gå vandforvaltningsmæssigt eller økologisk værdifuldt (dige)forland tabt, skal forstærkninger altid gennemføres bag anlæggene. M. h. p. sådanne forstærkninger samt også de nødvendige sekundære anlæg skal nødvendige arealer desangående friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med dette formål.

Nødvendige vedligeholdelsesforanstaltninger, såsom udvidelse og nyetablering af nationale vandveje (Bundeswasserstraßen) gælder ikke som værende modstridende anvendelse i III.3s forstand, såfremt man derved undgår større end blot ubetydelige påvirkninger af sikringsforholdene (§§ 8 stk. 1 punktum 5, 12 stk. 7 punktum 4 i vandvejsloven (Wasserstraßengesetz, WaStrG)).

Hensyn til determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) er tilgodeset i den forstand, at der udelukkende sker en fastlæggelse, såfremt det i vandforvaltningsmæssig henséende drejer sig om nødvendige territorier, der således nærmere kan bestemmes af vandforvaltningen. Der er desuden taget hensyn til proportionalitetsprincippet i den forstand, at fremtidig anvendelse, som hverken fak-tuelt eller juridisk forringer forstærkningen af sikringsanlæggene, vedbliver med at være tilladt ved siden af den aktuelle anvendelse. Dette kan f. eks. vedrøre anvendelse i form af fritidssport, i enkelte tilfælde også bygningsværker, som kun godkendes for en tidsbegrænset periode. Også anvendelse som grønjord/græsareal eller agerjord/dyrkningsområde samt skovbrug er fortsat tilladt, forsåvidt der i tilfælde af behov ikke vil være juridiske grunde, f. eks. velerhvervede gamle rettigheder, i vejen for, at anvendelsen opgives.

Tilsvarende bestemmelser gælder for territorier, som det i vandforvaltningsmæssig henséende er nødvendigt at friholde m. h. p. tilbageflytning af diger.

Bestemmelse II.1.1 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og principper. Forsåvidt angår friholdelse af arealer, tager II.1.1 først og fremmest sigte på de ansvarlige indenfor bygge- og anlægsplanlægning, men i anden række også de ansvarlige indenfor regionsplanlægning, forsåvidt arealfriholdelsen er af overordnet (= ikke kun lokal) interesse. Dérudover er også de offentlige myndigheder i h. t. § 4 i egnsudviklingloven omfattet, som enten selv planlægger eller efter

forelæggelse godkender eller afviser territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag, som påtænkes gennemført på de nævnte arealer.

Udkast

II.1.2 (Z) Den naturlige vandnedsivnings- og vandopsamlingskapacitet af undergrunden i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressource-loven skal bevares eller forbedres, forsåvidt der er tale om en oversvømmelsesminimerende effekt, og data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder.

Begrundelse:

Gennem bevaring og forbedring af jordbundens vandnedsivnings- og vandopsamlingsevne øges retentionsfunktionen, og oversvømmelsesrisikoen minimeres. Dette kan bl. a. opnås gennem tiltag såsom sikring af uforseglede overflader, fjernelse af overfladeforsegling, pladsbesparende byggeri, etablering af tekniske regnopsamlingsfaciliteter ved og på bygningerne eller på de respektive ejendomme (grunde) i overensstemmelse med anerkendte teknologiregler eller konserverende jordbundsbehandling.

En bevaring af jordbundens vandnedsivnings- og vandopsamlingsevne i II.1.2s forstand kan også lægges til grund i tilfælde, hvor en eventuel forringelse af denne evne som følge af en konkret anvendelse samtidigt og lokalt kompenseres med en tilsvarende værdi i vandforvaltningsmæssig henséende. I forb. m. nødvendige vedlige-holdelsesforanstaltninger samt udvidelse og nyetablering af nationale vandveje (Bundeswasserstraßen) kan en bevaring i II.1.2s forstand lægges til grund, hvis man derved undgår mere end blot ubetydelige påvirkninger på sikringen mod oversvømmelse (§§ 8 stk. 1 punktum 5, 12 stk. 7 punktum 4 i vandvejsloven (WaStrG)).

Hensyn til determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) er tilgodeset i den forstand, at der udelukkende sker en fastlæggelse, hvis der er tale om en situation eller placering, hvor jordbundens nedsivnings- eller opsamlingsevne rent faktisk vil medføre en minimering af højvandet, og hvis data desangående er tilgængelige hos offentlige myndigheder. Vurderingen af, om højvandet i det konkrete tilfælde faktisk minimeres, er forbeholdt den lokalt ansvarlige vandforvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at det spørgsmål i givet fald skal vurderes på en differenteret måde i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressource-loven (WHG), hvor det er påkrævet at opnå en hurtig afstrømning af vandet i tilfælde af oversvømmelse.

Bestemmelse II.1.2 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper. I den forbindelse er der udover bygge- og anlægsplanlægningsområdet især tale om de offentlige myndigheder, som er med til at sikre en bevaring eller forbedring af jordbundens vandnedsivnings- og vandopsamlingsevne.

II.1.3 (G) I f. m. territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven skal oversvømmelsesminimerende forhold tænkes med ind. Dette vedrører især emneområderne bygge- og anlæg, bosætningsudvikling samt land- og skovbrug.

Begrundelse:

Selvom det i forb. m. planlægning og gennemførelse af territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag omkring emnet oversvømmelsesrisici i mange tilfælde kun kan handle om at opretholde status quo, bør højvandsminimerende forhold alligevel altid tænkes med ind. En minimering af højvande vil alt efter de lokale forhold kunne opnås gennem effekter som f. eks. deceleration (nedbremsning) af afstrømningen af overfladevand, minimering af højvandsbølger eller forøgelse af retentionsevnen. M. h. p. sådanne effekter skal der i forb. m. territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag især tages højde for aspekter som f. eks. demontering, fjernelse af arealforsegling, mindre ibrugtagning af ledige arealer gennem nye brugere samt at regnvandsned-sivning og -opsamling foregår tæt på lokalområdet. Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag, hvor dette skal tænkes med ind, er især territorialrelevante bygnings-værker, bosætningsudvikling samt land- og skovbrugsområdet. For landbrugets vedkommende bør det tilstræbes at opnå højvandstilpassede anvendelsesmetoder – allerhelst i form af grønjord/græsareal evt. også agerjord/dyrkningsareal eller græs-ningsbrug i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG). For skovbrugs vedkommende bør man bevare eller genetablere afstrømningshæmmende træbevoksningsstrukturer samt skovområder på vandløbsaflejringer.

Om modtagerkreds og overholdelsespligt vedr. denne bestemmelse se sidste afsnit af begrundelsen for I.1.1.

II.1.4 (G) De i vandløbsoplande i h. t. § 3 nr. 13 i vandressourceloven fungerende afstrømnings- og retentionsområder i og ved vandområder skal m. h. t. deres funktionsevne bevares m. h. p. at sikre områderne mod oversvømmelse. Arealer, som p. t. ikke er i brug som opsamlingsarealer, men er egnede og nødvendige i opsamlingsøjemed, skal til fordel for territorialrelevante højvandsopsamlings tiltag friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med dette formål. Dette gælder især arealer, som grænser op imod udvidede eller digeinddæmmede vandområder. På arealer i h. t. punktum 1 og punktum 2 skal anvendelsesformål, som ville have en forringende effekt på afstrømning eller opsamling af oversvømmelsesvand, kun undtagelsesvis kunne planlægges eller godkendes, såfremt tungerevejende hensyn til almenvellet tilsiger dette, og der desuden planlægges med geografisk nært beliggende kompensations tiltag for tab af retentionsområdet. Punktum 3 gælder ikke for tiltag m. h. p. sikring mod oversvømmelse.

Begrundelse:

Bevaring og regenerering (genvinding) af retentionsarealer er vigtige fundamenter indenfor forebyggende sikring mod oversvømmelse. Af den grund skal sådanne arealer bevares samt arealer, som hidtil ikke har været brugt i vandopsamlingsøjemed, men ville være egnede til formålet, identificeres og friholdes m. h. p. foranstaltninger til opsamling af højvande, især dæmninger/reservoirer, marskindvindinger, opsamlingsbassiner, tilbageflytning af diger og genetablering af forbindelser til afskårede åer. Sådanne friholdelse skal dog ikke gælde for fremtidige anvendelsesformål, som hverken faktuel eller juridisk er til hinder for vandopsamlingsformålet – det kan f. eks. være aktiviteter indenfor fritidssport samt anvendelse i form af grønjord eller agerjord samt skovbrug.

Anvendelse af retentionsområder, som strider imod formålet højvandsafstrømning og -tilbageholdelse, skal kun kunne planlægges og godkendes, såfremt det af tungerevejende grunde til fordel for almenvellet skønnes nødvendigt. En forudsætning her er desuden, at sådanne tab af retentionsområder kompenseres på betimelig vis gennem lokalt nærtbeliggende og i vandforvaltningsmæssig forstand ligeværdige tiltag. Adækvate kompensationsmuligheder vil f. eks. være at fjerne forseglingen/belægningen på naboarealer, konvertere grønjordsområder til skovområder, konvertere agerjord til skov, konvertere agerjord til grønjord, etablere tekniske regnopsamlingsfaciliteter i overensstemmelse med anerkendte tekniske regler, natur(gen)opretning af vandområder og retentionsfordybninger eller omdanne hidtil intensivt brugte grønjordsarealer til ekstensiv brug.

I overensstemmelse med formålsbestemmelsen i denne fastlæggelse er foranstaltninger m. h. p. sikring mod oversvømmelse ikke omfattet af kompensationspåbudet i punktum 3, selvom de i enkelte tilfælde og i kraft af deres funktion uundgåeligt er til gene for formålet højvandsafstrømning og -tilbageholdelse.

Nødvendige vedligeholdelsesforanstaltninger samt udvidelse og nyetablering af nationale vandveje (Bundeswasserstraßen) gælder ikke som forringelse i punktum 3s forstand, hvis man derved undgår mere end blot ubetydelige påvirkninger af sikringen

mod oversvømmelse (§§ 8 stk. 1 punktum 5, 12 stk. 7 punktum 4 i vandvejsloven (WaStrG)).

Forsåvidt angår tiltag, for hvilke der i h. t. § 68 i vandressourceloven (Wasserhaushaltsgesetz, WHG) er påbudt myndighedsgodkendelse (Planfeststellung), skal § 68 stk. 3 i vandressourceloven fortsat være gældende.

Bestemmelsen henvender sig principielt til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper. For det her omhandlede emneområde vil det vedr. bestemmelserne om arealfriholdelse i II.1.4 især være de planlægningsansvarlige på regions- og kommuneniveau; desuden offentlige myndigheder, som for disse arealers vedkommende er ansvarlige for godkendelsen af – evt. modstridende – anvendelsesformål.

II.1.5 (G) Såfremt der i forb. m. udvidelser eller omformninger af vandområder planlægges territorialrelevante naturgenopretningstiltag m. h. p. at reducere over-svømmelsesrisikoen, skal disse tiltag sikres territorielt på en egnet måde gennem delstaternes regionsplanlægning. I delstaterne Bremen og Hamborg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punktum 1 i den forstand, at de heri nævnte tiltag skal fremgå af den gældende kommuneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsudviklingsplan.

Begrundelse:

Naturgenopretningstiltag kan i enkelte tilfælde minimere oversvømmelsesrisici, hvis de f. eks. forbedrer retentionsevnen eller mindsker strømningshastigheden. I den forbindelse er det ofte nødvendigt at øge strømningstværsnittet – også selvom der kun er behov for at gøre brug af det i forb. m. oversvømmelseshændelser (retentionsområde). Forsåvidt dette sker sammenholdt med, at vandløbet gøres bredere, skal regionsplanlægningen sørge for på en egnet måde at sikre det areal, som er nødvendigt til formålet.

Løvrigt henvises til § 67 stk. 1 og § 68 stk. 3 i vandressourceloven, WHG.

II.1.6 (G) Matrikler/lokationer for territorialrelevante faciliteter til sikring mod over-svømmelse, som på beslutningstidspunktet vedr. opsætning eller videreførelse af re-gions-egnsudviklingsplaner er indeholdt i listen over tiltag indenfor programmet for national sikring mod oversvømmelser, skal sikres i disse regionsegsudviklingsplaner gennem tilsvarende målsætninger for egnsudviklingen. I delstaterne Bremen og Hamborg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punktum 1 i den forstand, at de heri nævnte matrikler/lokationer skal fremgå af den gældende kommuneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsudviklingsplan.

Begrundelse:

Friholdelse af arealer gennem regionsplanlægning er især en nødvendighed i tilfælde, hvor behovet for placeringen i vandforvaltningsmæssig henséende er identificeret, men lokationen (endnu) ikke er blevet sikret (erhvervet) i vandlovgivningsmæssig for-stand – og dermed ikke er beskyttet imod krav om ibrugtagning til arealanvendelses-formål eller -funktioner, som er i strid med det vandforvaltningsmæssige formål. Grundlaget for en fastlæggelse af lokationer til tekniske sikringsforanstaltninger mod oversvømmelse fremgår af de i det nationale program for sikring mod oversvømmelse nedfældede sektorplanlægninger.

II.1.7 (G) Negative effekter af oversvømmelser på drikkevandskvaliteten skal undgås.

Begrundelse:

Oversvømmelseshændelser kan ikke kun påvirke bosætninger, andre bygningsværker eller land- og skovbrugsområdet negativt, men også andre forhold, der er værd at beskytte for mennesker. Også disse skal beskyttes mod oversvømmelsesrisici. Drikkevand er i den forstand en enestående ressource – og skal derfor beskyttes mod geogén og antropogén forurening, som kan forekomme i forb. m. oversvømmelse og kraftig regn. For at nå dette mål bør der træffes forholdsregler m. h. p. at undgå sådanne forringelser i områder, hvor det ved oversvømmelse må påregnes, at der kommer forurenende stoffer i drikkevandet, som, set fra et fagligt synspunkt, ville føre til en betydelig forringelse af vandets kvalitet. Dette gælder især grundvand såvel som systemer til offentlig drikkevandsforsyning og bortskaffelse af spildevand. I den forbindelse skal der også tages højde for målsætningerne i direktiv 2000/60/EF om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, direktiv 2006/118/EF om beskyttelse af grundvandet mod forurening og forringelse samt direktiv 2008/105/EF om miljøkvalitetskrav indenfor vandpolitikken og om ændring og senere ophævelse af specifikke direktiver.

Bestemmelse II.1.7 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og principper. I denne forbindelse vedrører det især de offentlige myndigheder, som er ansvarlige for planlægning eller godkendelse af tiltag til fordel for drikkevands beskyttelse mod risici i forb. m. oversvømmelseshændelser.

II.2.1 (G) Fastlagte eller foreløbigt sikringsplanlagte oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) skal sikres i regionsegsudviklingsplanerne gennem tilsvarende målsætninger for egnsudviklingen. I delstaterne Bremen og Hamborg samt i bykommunerne i Niedersachsen gælder punktum 1 i den forstand, at de heri nævnte områder skal fremgå af den gældende kommuneplan (Flächennutzungsplan), forsåvidt der ikke findes en regional egnsudviklingsplan.

Begrundelse:

I h. t. 76 stk. 2 i vandressourceloven (WHG) foretages en fastlæggelse af oversvømmelsesområder indenfor de i h. t. § 73 stk. 1 i vandressourceloven definerede risikoområder. Hermed menes minimum områder, for hvilke der statistisk set må påregnes en oversvømmeshændelse én gang indenfor 100 år. Forsåvidt oversvømmelsesområderne endnu ikke er fastlagt formelt, skal der i h. t. § 76 stk. 3 i vandressourceloven foretages en foreløbig sikring af dem.

Disse områder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) sikres for nogle delstatsplanlægningers vedkommende også i egnsplanlægningsmæssig henséende i kraft af selve egnsplanlægningens målsætninger. For således at etablere en for hele Tyskland samlet set gældende standard, er det hensigten, at disse områder nu for alle delstaters vedkommende skal sikres i regionsplanerne gennem egnsplanlægningens målsætninger; dette skal også omfatte bosætningsområder beliggende indenfor disse områder.

II.2.2 (G) II.2.2 (G) Bosætningsområder og territorialrelevante bygningsværker skal i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) ikke udvides i oversvømmelses-områder. Bebyggelsesplanlagte arealer i kommuneplaner samt bebyggelsesplanlagte områder i delstats- og regionseksudviklingsplaner skal tilbagekaldes, såfremt der for disse endnu ikke eksisterer en bebyggelsesplan eller vedtægt i h. t. § 34 stk. 4 eller § 35 stk. 6 i byggeloven (Baugesetzbuch). Punktum 2 gælder ikke, såfremt der i den pågældende kommune ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning, eller tilbagekaldelsen ville udgøre en urimelig øko-nomisk belastning for kommunen. I så fald skal der for bygningsværker vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse. Eksisterende bo-sætningsstrukturer skal på mellemlang sigt omplanlægges og ombygges til at kunne klare højvandssituationer, for så vidt territoriale hensyn i de pågældende kommuner samt bygningsfredningslovgivningen tillader det og for så vidt det på lang sigt i samfundsøkonomisk henseende vil være mere omkostningsbesparende, end sikringsforanstaltninger for arealet eller bygningsværket ville være.

Begrundelse:

Forsåvidt angår de i II.2.2 omhandlede begrænsninger i bosætningsudviklingen henvises til de højere prioriterede speciallovgivningsregler i §§ 78 og 78a i vandressourceloven (WHG). M. h. t. de dér omhandlede undtagelser/dispensationer samt delstater og kommuners planlægningsmæssige suverænitet tager II.2.2 også hensyn til disse ved at denne bestemmelse som et princip i eksudviklingen kan fraviges ved en skønsmæssig vurdering.

I h. t. punktum 1 skal udvidelser af bosætninger og bygningsværker i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG) ikke finde sted.

Også den i punktum 2 bestemte tilbagetrækning af planer i eksudviklings- og kommuneplaner skal fremover udgøre en adækvat mulighed for at begrænse bosætningsudvikling i oversvømmelsesområder m. h. p. en forebyggende sikring mod oversvømmelse. Dette udløser ingen kompensationsrelaterede konsekvenser: Der er ikke tale om tilladt anvendelse i henhold til § 42, stk. 1 i byggeloven (Baugesetzbuch), som evt. kunne hjemle en kompensation, idet der endnu ikke er foretaget byggemodning. Punktum 3 sikrer proportionaliteten af punktum 2 ved at tage hensyn til problemet med manglende placeringsalternativer og problemet med en mulig urimelig byrde for den pågældende kommune (f. eks. forpligtelse til at tilbagebetale tilskud/støttemidler).

Punktum 4 skal fremme en aktiv minimering af oversvømmelsesrisikoen i oversvømmelsesområder, det der her lægges op til ombygning af bosætningsstrukturer m. h. p. at udvikle anvendelsesformer, som bedre kan 'tåle' oversvømmelser. Her tænkes f. eks. på grønne områder, sportsbaner, legepladser eller teltpladser, skovbrugsarealer, men tillige også tiltag til fordel for beskyttelse og udvikling af jorbunden, naturen og landskabet. Ombygning kan i den forstand også betyde demontering af små dele af en bosætning. Punktum 4 tager hensyn til proportionalitetsprincippet i den forstand, at det kun skal gælde, såfremt følgende forudsætninger foreligger: Den territoriale situation i

de pågældende kommuner (f. eks. m. h. t. topografi, mulige placerings-mæssige alternativer indenfor kommunens område) samt bygningsfredningslovgivningen skal tillade en sådan ombygning, og denne skal på lang sigt i samfunds-økonomisk henseende være mere omkostningsbesparende, end sikringsforanstaltninger for arealet eller bygningsværket ville være. I den forbindelse skal det tages med i betragtningerne, at en tilpasning af bosætningsstrukturer er støtteberettiget via reglerne om støtte til byudvikling (byfornyelse). Således findes der i Bayern allerede enkelte såk. buy-out-programmer (jf. Wasserwirtschaftsamt Ingolstadt 2009), som anvendes i forb. m. bosætninger eller bosætningsdele, hvis områdesikring v. h. a. oversvømmelsessikringsanlæg, som ellers ville være nødvendig, ville være dyrere.

Bestemmelsen henvender sig først og fremmest til delstats- og regionsplanlægningsmyndigheder samt bygge- og anlægsplanlægningen. Derudover til de myndigheder, som er ansvarlige for godkendelsen af de i bestemmelsen nævnte anlæg, for så vidt disse myndigheder er omfattet af den bindende virkning i § 4 i egnsudviklingloven (ROG, Raumordnungsgesetz).

II.2.3 (Z) Følgende infrastrukturer er udelukket i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourceloven (WHG):

- 1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betydning, dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafikmæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Projects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energinfrastruktur.*
- 2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industrielle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).*
- 3. Yderligere kritisk infrastruktur, for så vidt den hører ind under forordningen om fastlæggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI = den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.)*

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelsehændelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. særlige krav eller p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer i den pågældende kommunes geografi kun kan etableres i oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 eller 3 i vandressourceloven (WHG). I sådanne tilfælde skal der vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

Begrundelse:

Når det handler om at beskytte kritiske infrastrukturer i modsætning til andre anvendelser af territoriet, er det ikke primært deres følsomhed, men snarere deres specielle beskyttelsesværdighed, som er afgørende. At noget er kritisk, kan især have systemrelaterede årsager. Dette er tilfældet, hvis en infrastruktur er af særlig høj indbyrdes afhængig relevans på grund af dens strukturelle, funktionelle og tekniske placering i det samlede infrastruktursystem (f.eks. elektricitets-, informations- og telekommunikationsinfrastrukturer), så fejl kan medføre såk. kaskadeeffekter, hvilket kan spille en større rolle for sårbarheden end selve oversvømmelsens størrelse.

I h. t. punktum 1, nr. 1, er havne og vandveje ikke medtaget i infrastrukturerne i det centrale net af europæisk transportinfrastruktur, som er nævnt her. Udtrykket "havne og vandveje" inkluderer tilknyttede faciliteter såsom sluser, værn, broer og skibs-løfteanlæg, men ikke landbaserede forbindelser som veje og jernbaner.

De i punktum 1 nr. 1 nævnte "Projects of Common Interest" (PCI, projekter af fælles interesse), som vedrører det tyske nationale territorium, fremgår af kapitel B i forordning 2020/389 (EU). Projekter af fælles interesse er i deres saglige formålsbestemtheds forstand projekter, som er nødvendige for implementeringen af de ni prioriterede strategiske geografiske energinfrastrukturkorridorer inden for elektricitet, gas og olie

samt de tre EU-dækkende prioriterede energinfrastrukturområder intelligente netværk, elektricitetsmotorveje og kuldioxidtransportnet. Andre infrastrukturer, der er omfattet af nr. 1, er infrastrukturer af særlig betydning på tværs af delstats- eller nationale grænser, såsom statens motorveje og langtursjernbaneanlæg.

Samfundet skal også for så vidt beskyttes prioritært, at infrastrukturerne nævnt i punkt 1, nr. 2, udgør et særligt risikopotentiale i tilfælde af oversvømmelse. Dette inkluderer især faciliteter, som i tilfælde af oversvømmelse kan være genstand for udslip af giftige stoffer og på grund af termiske effekter for brande og eksplosioner, som, hvis de spredes, endog kan have en effekt på tværs af delstats- og nationale grænser. II.2.3 er baseret på direktiverne 2010/75/EU (om industrielle emissioner) og 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet) og de heri fastlagte facilitetsrelaterede tærskelværdier i form af en positivliste, der opdateres med jævne mellemrum.

Bilag 1 til 7 til forordningen til fastlæggelse af kritiske infrastrukturer i henhold til BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016 nævnt i punkt 1 nr. 3 indeholder facilitetskategorierne og tærskelværdierne for sektorerne energi, vand, fødevarer, informationsteknologi og telekommunikation, sundhed, økonomi og forsikring samt transport og trafik. Dette muliggør en faktuel bestemmelse fra gang til gang. I kraft af ovenstående er det klart, at kun de infrastrukturer er dækket af II.2.3, som udgør et særligt risikopotentiale i tilfælde af oversvømmelse.

De alvorlige virkninger i tilfælde af oversvømmelse, der ovenfor i starten er nævnt i begrundelsen, berettiger til en generel udelukkelse af de i punkt 1 nævnte kritiske infrastrukturer i oversvømmelsesområder. Kravet om proportionalitet er også tilgodeset i II.2.3 i den forstand, at punkt 2 regulerer differentierede undtagelser:

Forsåvidt infrastrukturer, hvor oversvømmelse ikke udløser en bestemt risiko, er undtaget fra forordningen, kan især store kraftledninger eller kraftledningsnet være omfattet.

Forsåvidt infrastrukturer er undtaget fra reglen, for hvilke der ikke findes nogen seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer, skal følgende observeres: Der bør stilles meget høje krav til antagelsen om, at der ikke findes noget alvorligt muligt alternativ i den pågældende sag. For i og med, at beskyttelsesværdigheden af de her omhandlede kritiske infrastrukturer bør vurderes som værende særlig høj resp. at det i tilfælde af, at de svigter, vil være forbundet med meget negative påvirkninger for samfundet, bør principielt mulige alternativer også betragtes som en seriøs mulighed i tilfælde, hvor f. eks. økonomiske eller økologiske aspekter i første omgang synes at tale imod dem. Forsåvidt man i tilfælde af, at der ikke findes alternative tracé-placeringsmuligheder, vælger og bestemmer sig for et højvandstilpasset byggeri, skal følgende observeres: Denne bestemmelse er omfattet af kompetencerne indenfor egnsudviklingen i den forstand, at det m. h. p. at opnå en bæredygtig territorieudvikling er nødvendigt og acceptabelt, at man i forb. m. tiltag til beskyttelse mod oversvømmelse også bestemmer sig for tiltag, som tjener til undgåelse eller minimering af oversvømmelseskader, herunder skader forårsaget af kraftig regn, jf. i den henséende også § 9 stk. 1 nr. 16.c) i byggeloven (Baugesetzbuch) vedr. den tilsvarende kompetence indenfor bygge- og anlægsplanlægning.

Bestemmelsen henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingloven (ROG, Raumordnungsgesetz) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper. Dette vedrører især også offentlige myndigheder, som træffer afgørelser om lovligheden af territorial-relevante planlægninger og foranstaltninger.

Udkast

II.3.1 (G) Territorialrelevante oversvømmelsesfølsomme anvendelsesformål skal i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourceloven (WHG) kun planlægges og godkendes, såfremt de er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse. Territorialrelevante bygningsværker, som i tilfælde af oversvømmelse kræver en kompleks styring af evakueringsforanstaltninger, skal hverken planlægges eller godkendes. Punktum 2 gælder ikke, såfremt der ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed og frembyder en bedstmulig måde at evakuere på i tilfælde af oversvømmelse.

Begrundelse:

Forsåvidt angår de i II.3.1 omhandlede begrænsninger i bosætningsudviklingen henvises til de højere prioriterede speciallovgivningsregler i § 78b i vandressourceloven (WHG). M. h. t. de dér omhandlede undtagelser/dispensationer samt delstaters og kommuners planlægningsmæssige suverænitet tager II.3.1 også hensyn til disse ved at denne bestemmelse som et princip i egnsudviklingen kan fraviges ved en skøns-mæssig vurdering.

Vedr. punktum 1: Grundet intensiveringen af bosætningsaktiviteter i nærheden af vandområder øges også det oversvømmelsesrelaterede skadepotentiale. Dette gælder også risikoområder i h. t. § 78b i vandressourceloven (WHG), for hvilke der kun er lav sandsynlighed for oversvømmelse, eller hvor det kun sker i forb. m. ekstreme hændelser. Derfor skal der ved brug af disse områder vælges et højvandstilpasset byggeri, der tager højde for den forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

Vedr. punktum 2: Man bør afholde sig fra at planlægge og godkende bygningsværker, som kræver en kompleks evakueringsstyring i tilfælde af oversvømmelse, idet sundhedsrisiciene for de mennesker, der opholder sig på stedet, er for store. Komplex evakueringsstyring er der i den forstand tale om, hvis – afhængigt af situationen – en normal mærkning af flugtvejen (f. eks. et skilt over døren) ikke er tilstrækkelig, og der vil skulle tages videregående evakueringsforanstaltninger i brug. Afgørende for dén vurdering vil være den gruppe mennesker, der skal evakueres i tilfælde af oversvømmelse. Umobile mennesker (f. eks. meget gamle eller syge mennesker på plejehjem eller hospitaler eller fængslede personer) såvel som mennesker, der mentalt er ude af stand til på egen hånd og uden tøven at vælge den rigtige flugtvej (f. eks. børn op til og med folkeskolealderen på daginstitutioner og i folkeskoler) øger styringskompleksiteten i tilfælde af evakuering.

M. h. p. overholdelse af porportionalitetsprincippet gælder punktum 2 ikke, hvis der ikke findes nogen seriøse alternative placeringer; i så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, der giver den bedst mulige evakuering. Forsåvidt angår kriteriet "se-riøst", d. v. s. "kan overvjes seriøst", skal det tages i betragtning, at de pågældende faciliteter afhængigt af deres funktion skal være beliggende tæt på bopælen, f. eks. folkeskoler

og daginstitutioner. Kravet om at vælge højvandstilpasset byggeri er omfattet af kompetenceområdet indenfor egnsudviklingen i den forstand, at det m. h. p. målsætningen om bæredygtig egnsudvikling i forb. m. fastlæggelse af beskyttelses-tiltag mod oversvømmelse er nødvendigt og tilladt også at bestemme "typen af foranstaltninger", som tjener til at undgå eller minimere oversvømmelsesskader, herunder skader forårsaget af kraftig regn, jfr. om dette også § 9 stk. 1 nr. 16.c) i byggeloven (BauGB) vedr. tilsvarende kompetence indenfor bygge- og anlægsplanlægning.

Bestemmelsen henvender sig først og fremmest til delstats- og regionsplanlægningsmyndigheder samt bygge- og anlægsplanlægningen. Derudover til de myndigheder, som er ansvarlige for godkendelsen af de i bestemmelsen nævnte anlæg, for så vidt disse myndigheder er omfattet af den bindende virkning i § 4 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz).

II.3.2 (G) Følgende infrastrukturer skal i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG) hverken planlægges eller godkendes:

- 1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betydning; dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafikmæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Projects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energinfrastruktur).*
- 2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industrielle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).*
- 3. Yderligere kritisk infrastruktur, for så vidt den hører ind under forordningen om fastlæggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI = den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.)*

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. særlige krav eller p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer i den pågældende kommunes geografi kun kan etableres i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG). I sådanne tilfælde skal der vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende lokation forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

Begrundelse:

P. g. a. den meget kritiske karakter af de i II.3.2 nævnte kritiske infrastrukturer og de meget negative påvirkninger af samfundet i tilfælde af oversvømmelse skal de kun i begrænset omfang kunne godkendes i risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG).

Da risikoområder i h. t. § 78b i vandressourcenloven (WHG) er udsat for en lavere risiko for højvande end oversvømmelsesområder i h. t. § 76 stk. 2 og 3 i vandressourcenloven, er bestemmelsen (kun) sat op i form af et princip for fysisk planlægning (egnsudvikling). Afhængigt af situationen i det specifikke individuelle tilfælde kan bestemmelsen således i givet fald fraviges p. g. a. af tungerevejende omstændigheder. Sådanne tungerevejende omstændigheder vil være så meget desto mere relevante, jo lavere sandsynligheden for oversvømmelse er: Således vil der være mere grund til at anvende princippet om, at kritiske infrastrukturer ikke skal godkendes ellers planlægges, hvis en oversvømmelse statistisk forekommer hvert 200. år, end hvis dette vil være at forvente i forb. m. en ekstrem regnhændelse hvert 500. år.

Punktum 2 indeholder undtagelser, som i forvejen ikke vil være omfattet af bestemmelsen, og hvor det således ikke vil være påkrævet at overveje ovennævnte mulighed for en fravigelse.

Iøvrigt henvises til begrundelsen vedr. II.2.3.

Udkast

III.1 (Z) Tekniske kystsikringsanlæg, såsom diger og stormflodsspærreanlæg, skal planlægges på en sådan måde, at det senere er muligt at forhøje eller forstærke dem, hvis det i vandforvaltningsmæssig henséende skønnes nødvendigt. M. h. p. sådanne forhøjelses- eller forstærkningstiltag skal de i vandforvaltningsmæssig henséende nødvendige arealer friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med disse formål, forsåvidt sådanne tiltag det pågældende sted kan lade sig gøre i teknisk og juridisk henséende. Sekundære digeforløb (diger i anden række), som på tidspunktet for nærværende egnsudviklingsplans ikrafttrædelse indgår i det gældende vandforvaltningsmæssige kystsikringskoncept, skal bevares og sikres arealmæssigt.

Begrundelse:

Formålet med denne bestemmelse er først og fremmest, at territorium, som senere måtte blive nødvendigt m. h. p. forhøjelses- og forstærkningstiltag på kystsikringsanlæg, holdes frit allerede nu.

P. g. a. bæredygtighedsovervejelser såvel som uforudsigeligheden m. h. t. omfanget af klimaforandringen og stigningen i havenes niveau skal alle tekniske foranstaltninger til sikring mod oversvømmelse planlægges på en sådan måde, at de vil kunne forstærkes på et senere tidspunkt. Da egnede foranstaltninger til beskyttelse af digeforland, som er værdifuldt både udfra et miljømæssigt synspunkt og m. h. p. sikring mod oversvømmelse, altid skal udføres på indersiden, er det i bestemmelsen fastlagt, at det nødvendige areal på indersiden skal holdes frit for modstridende anvendelsesformål.

Hensyn til determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) er tilgodeset i den forstand, at der udelukkende sker en fastlæggelse, såfremt det i vandforvaltningsmæssig henséende drejer sig om nødvendige territorier, der således nærmere kan bestemmes af vandforvaltningen, men også i den forstand, at der kun sker en fastlæggelse om friholdelse i tilfælde, hvor de planlagte forhøjelses- og forstærkestiltag i teknisk og juridisk henséende kan lade sig gøre. Der er desuden taget hensyn til proportionalitetsprincippet i den forstand, at fremtidig anvendelse, som hverken faktisk eller juridisk forringer forstærkningen af sikringsanlæggene, vedbliver med at være tilladt ved siden af den aktuelle anvendelse. Dette kan f. eks. vedrøre anvendelse i form af fritidssport, i enkelte tilfælde også bygningsværker, som kun godkendes for en tidsbegrænset periode. Også anvendelse som grønjord/græsareal eller agerjord/dyrkningsområde samt skovbrug er fortsat tilladt, forsåvidt der i tilfælde af behov ikke vil være juridiske grunde, f. eks. velerhvervede gamle rettigheder, i vejen for, at anvendelsen opgives.

I tilfælde af, at hoveddiget svigter, skal sekundære (anden-rækkes) digelinjer m. h. p. at dæmme op for højvande sikres territorielt, forsåvidt de indgår i det vandforvaltningsmæssige kystsikringskoncept.

Bestemmelse III.1 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og principper. I denne nærmere bestemte forbindelse drejer det sig især om de offent-

lige myndigheder, der er ansvarlige for planlægning eller godkendelse af de af bestemmelsen omhandlede kystsikringsforanstaltninger, men derudover også dem for bygge- og anlægsplanlægning samt i givet fald regionsplanlægning m. h. p. at sikre friholdelse af de nødvendige arealer.

Udkast

III.2 (Z) Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag, som ikke kun i uvæsentlig grad ville forringe kystsikringsforanstaltningerne, er ulovlige. Forland, som er beliggende mod havet foran kystsikringsanlæggene, skal, forsåvidt det på tidspunktet for nærværende egnsudviklingsplans ikrafttrædelse indgår i det gældende vandforvaltningsmæssige koncept til sikring mod oversvømmelse, friholdes for anden anvendelse, som ville være i strid med dette formål.

Begrundelse:

Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag, som forringer kystsikringen i et ikke kun ubetydeligt omfang, må hverken planlægges eller godkendes. Anvendelsesformål som f. eks. græsning på kystsikringsanlæg er imidlertid ikke omfattet af bestemmelsen, idet en sådan anvendelse bidrager til funktionaliteten og kan være nyttig i forb. m. stabilisering af kystsikringsanlæg. Nødvendige vedligeholdelsesforanstaltninger samt udvidelse og nyetablering af nationale vandveje (Bundeswasserstraßen) gælder ikke som forringelse i III.2s forstand, hvis man derved undgår mere end blot ubetydelige påvirkninger af sikringen mod oversvømmelse (§§ 8 stk. 1 punktum 5, 12 stk. 7 punktum 4 i vandvejsloven (WaStrG)).

Bevaring af (dige)forlandet beliggende mellem kystlinjen og kystsikringsanlæggene er en vigtig del af kystsikringstiltagene mod oversvømmelse – hvorfor dette forland skal friholdes for anvendelse, som strider mod dette formål.

Hensyn til determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) er tilgodeset i den forstand, at der udelukkende sker en fastlæggelse, hvis forlandet på egnsudviklingsplanens ikrafttrædelsestidspunkt indgik i det gældende vandforvaltningsmæssige koncept til sikring mod oversvømmelse. Der er desuden taget hensyn til proportionalitetsprincippet i den forstand, at fremtidig anvendelse, som hverken faktisk eller juridisk forringer det vandforvaltningsmæssige koncept til sikring mod oversvømmelse, vedbliver med at være tilladt ved siden af den aktuelle anvendelse. Dette kan f. eks. vedrøre anvendelse i form af fritidssport, i enkelte tilfælde også bygningværker, som kun godkendes for en tidsbegrænset periode. Også anvendelse som grønjord/græsareal eller agerjord/dyrkningsområde vil som hovedregel fortsat være tilladt.

Nødvendige vedligeholdelsesforanstaltninger samt udvidelse og nyetablering af nationale vandveje (Bundeswasserstraßen) gælder ikke som anvendelse i strid med dette formål i III.2s forstand, hvis man derved undgår mere end blot ubetydelige påvirkninger af sikringen mod oversvømmelse (§§ 8 stk. 1 punktum 5, 12 stk. 7 punktum 4 i vandvejsloven (WaStrG)).

Bestemmelse III.2 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper. Det gælder i den forbindelse for de offentlige myndigheder, som er ansvarlige for de i punktum 1 omhandlede planlægnings- og andre tiltag samt m. h. t. friholdelse af de i punktum 2 nævnte arealer for myndighederne indenfor bygge- og anlægsplanlægning.

III.3 (G) Nyt forland m. h. p. kystsikring skal planlægges og sikres territorielt på de steder, hvor det i vandforvaltningsmæssig henséende er hensigtsmæssigt og forsvarligt i naturbeskyttelsesmæssig forstand. Forsåvidt bagvands- eller tilbageløbseffekter forårsaget af højvande kan medføre en forringelse af den indre afvanding, og det i vandforvaltningsmæssig henséende skønnes bydende nødvendigt, skal der etableres og arealmæssigt sikres opsamlingsarealer for bagvandet/tilbageløbet.

Begrundelse:

Også en udvidelse af det i forhold til kystsikringsanlæggene havvendt beliggende forland kan i konkrete tilfælde indgå i et sikringskoncept mod kystoversvømmelse. I forb. m. en sådan planlægning og territorial sikring skal der dog tages hensyn til udvidels-estiltagenes indvirkninger på naturen, idet mange arealer i digeforlandet nu om stunder fungerer som habitater for sjældne dyre- og plantearter. Udover denne økosystemrelaterede tilgang til kystsikringen skal det være påbudt at tage hensyn til forlandet i vandforvaltningsmæssig henséende – især skal tiltagene være i overensstemmelse med de hydro-morfologiske rammer.

I tilfælde af utilstrækkelig indre afvanding skal der, forsåvidt det skønnes påkrævet i vandforvaltningsmæssig henséende, etableres opsamlingsarealer, f. eks. i form af marskindvindinger, til effektiv imødegåelse af oversvømmelser.

Bestemmelsen henvender sig først og fremmest til de offentlige myndigheder, som er ansvarlige for planlægning eller godkendelse af de i bestemmelsen anførte anlæg (forland og marskindvindinger), men dérudover også til dem for bygge- og anlægsplanlægning samt i givet fald regionsplanlægning m. h. p. at sikre friholdelse af de nødvendige arealer.

III.4 (Z) Bosætninger skal kun videreudvikles i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder. Punktum 1 finder ikke anvendelse, såfremt videreudviklingen af bosætninger ikke forringer kystsikringen, og såfremt tungerevejende hensyn til almenvellet nødvendiggør videreudviklingen. I så fald skal der for bygningsværker vælges en konstruktionsmåde, som er tilpasset den for den pågældende placering forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

Begrundelse:

Anlæg til sikring mod oversvømmelse skal først og fremmest beskytte mennesker mod højvande. I forb. m. bosætningsudvikling skal der derfor tages højde for over-svømmelsesrisici, hvorfor videreudvikling også kun må gennemføres i tilstrækkeligt beskyttede områder.

Determinations- og proportionalitetsprincippet (bestemthed og rimelighed) overholdes i forb. m. III.4 også i den forstand, at bestemmelsen ikke anvendes, såfremt tungerevejende grunde til fordel for almenvellet undtagelsesvis tilsiger en bosætningsudvikling udenfor de beskyttede kystområder. I sådanne tilfælde bestemmes det konkretiserende, at en sådan bosætningsudvikling ikke må forringe kystsikringen, og at der skal vælges en oversvømmelsestilpasset konstruktion.

Forsåvidt man bestemmer sig for højvandstilpasset byggeri, skal følgende observeres: Denne bestemmelse er omfattet af kompetencerne indenfor egnsudviklingen i den forstand, at det m. h. p. at opnå en bæredygtig territorieudvikling er nødvendigt og acceptabelt, at man i forb. m. tiltag til beskyttelse mod oversvømmelse også bestemmer sig for tiltag, som tjener til undgåelse eller minimering af oversvømmelses-skader, herunder skader forårsaget af kraftig regn, jf. desangående også § 9 stk. 1 nr. 16.c) i byggeloven (Baugesetzbuch) vedr. den tilsvarende kompetence indenfor bygge- og anlægsplanlægning.

Bestemmelse III.4 henvender sig til de i § 4 stk. 1 og 2 i egnsudviklingsloven (ROG) nævnte myndigheder og personer, som skal observere egnsudviklingens målsætninger og tage højde for egnsudviklingens principper. I den forbindelse menes hermed især de ansvarlige indenfor bygge- og anlægsplanlægning samt myndigheder, som er ansvarlige for godkendelse af de i bestemmelsen nævnte anlæg.

III.5 (G) Territorialrelevante bygningsværker, som i tilfælde af oversvømmelse kræver en kompleks styring af evakueringsforanstaltninger, skal hverken planlægges eller godkendes – heller ikke i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder. Punktum 1 gælder ikke, såfremt der ikke eksisterer nogen placeringsmæssige alternativer, som seriøst kunne tages i betragtning. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som frembyder en bedstmulig måde at evakuere på. En forringelse af kystsikringen skal være udelukket.

Begrundelse:

Ikke kun kystområder i almindelighed, men også tilstrækkeligt beskyttede kystområder er udsat for en oversvømmelsesrisiko i tilfælde af ekstreme hændelser. Derfor bør planlægning og godkendelse af bygningsværker, som kræver en kompleks evakueringsstyring i tilfælde af oversvømmelse, også undgås i beskyttede kystområder, da risiciene for menneskers sundhed er for stor i den henseende. For at bevare proportionaliteten gælder denne bestemmelse ikke, hvis der ikke er nogen seriøst alter-native placeringer tilgængelige; i dette tilfælde skal der vælges en konstruktion, der giver den bedst mulige evakuering. I forb. m. kriteriet "seriøst alternativ" skal det tages i betragtning, at de pågældende faciliteter, afhængigt af deres funktion, skal være beliggende tæt på bopælen, f. eks. folkeskoler og daginstitutioner. M. h. t. kompetencer i egnsplanlægningen vedr. bestemmelser, som også fastlægger, hvilken type tiltag der tjener til at undgå eller minimere oversvømmelsesskader, henvises til begrundelsen for II.3.1.

Bestemmelsen henvender sig først og fremmest til delstats- og regionsplanlægningsmyndigheder samt bygge- og anlægsplanlægningen. Derudover til de myndigheder, som er ansvarlige for godkendelsen af de i bestemmelsen nævnte anlæg, for så vidt disse myndigheder er omfattet af den bindende virkning i § 4 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz).

III.6 (G) Følgende infrastrukturer skal hverken planlægges eller godkendes – heller ikke i tilstrækkeligt og behørigt beskyttede kystområder:

- 1. Kritisk infrastruktur af delstats- eller nationalstatsgrænseoverskridende betydning, dette er især infrastruktur hørende til basisnettet i den europæiske trafikmæssige infrastruktur (EU-forordning 1315/2013 undtagen havne og vandveje samt de i den hhv. gældende version af EU-forordning 2020/389 anførte Projects of Common Interest (PCI) indenfor den europæiske energinfrastruktur).*
- 2. Anlæg eller driftsområder, som er omfattet af direktiv 2010/75/EU (om industrielle emissioner) eller direktiv 2012/18/EU (SEVESO-III-direktivet).*
- 3. Yderligere kritisk infrastruktur, for så vidt den hører ind under forordningen om fastlæggelse af kritisk infrastruktur i h. t. BSI-loven (BSI-KritisV) af 22. april 2016. (BSI = den tyske centralstyrelse for sikkerhed indenfor informationsteknologi – Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik.)*

Punktum 1 finder ikke anvendelse for infrastrukturer, som i forb. m. en oversvømmelseshændelse ikke vil være udsat for nogen specifik risiko eller som p. g. a. mangel på seriøst mulige placerings- eller tracéalternativer kun kan etableres i det pågældende kystområde. I så fald skal der vælges en konstruktionsmåde, som for den pågældende placering er tilpasset den forventede vanddybde og strømningshastighed i tilfælde af oversvømmelse.

Begrundelse:

Ikke kun kystområder i almindelighed, men også tilstrækkeligt beskyttede kystområder er udsat for en oversvømmelsesrisiko i tilfælde af ekstreme hændelser. P. g. a. deres særlig kritiske karakter resp. de meget negative samfundspåvirkninger i tilfælde af oversvømmelse, incl. virkninger på miljøet, skal lovligheden af de under III.6 nævnte kritiske infrastrukturer også begrænses i tilstrækkeligt beskyttede kystområder.

Ang. yderligere detaljer af bestemmelsens indhold og forudsætninger henvises til begrundelserne for II.3.2 og II.2.3.

C. Ordliste

Vandløbsopland (Einzugsgebiet)

§ 3 nr. 13 i vandressourcenloven (WHG): Område, fra hvilket al overfladeafstrømning ud i havet foregår via overjordiske vandløb ved en (evt. bred) flodmunding eller et delta.

Vandløbsénhed (Flussgebietseinheit)

§ 3 nr. 15 i vandressourcenloven: Et land- eller havområde defineret som hovedénhed til drift/dyrkning/brug (Bewirtschaftung) af vandløbsoplande, som består af ét eller flere tilstødende vandløbsoplande samt tilhørende grundvand og tilhørende kystfarvande. For kystfarvande gælder dette for arealerne på landsiden af en linje, hvor hvert punkt er beliggende én sømil søsides fra det næste punkt på basislinjen, hvorfra bredden af territorialfarvandet måles, og minimum til den ydre grænse for det farvand, som væsentligt påvirkes af ferskvandsstrømme.

Højvande

Midlertidig oversvømmelse af jord, der normalt ikke er dækket af vand, især p. g. a. overfladevand eller p. g. a. af havvand, som trænger ind i kystområder. Ikke omfattet: Oversvømmelser fra kloaksystemer (jf. § 72 i vandressourcenloven).

Højvande med lav sandsynlighed

Gældende for oversvømmelseshændelser med et forventet gentagelsesinterval på minimum 200 år eller i forb. m. ekstreme hændelser (jf. § 74 stk. 2 punktum 1 nr. 1 i vandressourcenloven).

Højvande med middel sandsynlighed

Gældende for oversvømmelseshændelser med et forventet gentagelsesinterval på minimum 100 år (jf. § 74 stk. 2 nr. 2 i vandressourcenloven).

Højvandstilpasset byggeri

Konstruktionsmåde, som enten forhindrer eller mest muligt minimerer skader på bygninger. Nærmere oplysninger herom i oversvømmelseshåndbogen "Hochwasserschutz-fibel" (på: https://www.bmi.bund.de/SharedDocs/downloads/DE/publikationen/themen/bauen/wohnen/sikring_mod_oversvømmelsefibel.pdf?__blob=publicationFile&v=3).

Her har det tyske indenrigs-, byggeri- og hjemstavnsmministerium samlet oplysninger om nyttige foranstaltninger vedr. "højvandstilpasset byggeri". Derudover har den tyske samenslutning for vandforvaltning, spildevand og affald (DWA) udviklet cirkulæret M 553, som ligeledes beskæftiger sig med højvandstilpasset planlægning og byggeri. Sådanne tiltag kan f.eks. være montering af dørtrin, forbedring af bygningers stabilitet, omdannelse af etager med risiko for oversvømmelse eller decideret omplanlægning m. h. t. placeringen af en bygning.

M. h. t. at vurdere og bestemme, hvilket højvandstilpasset byggeri der bør vælges i det enkelte tilfælde, afhænger dette især af følgende kriterier:

- Hvor stor er sandsynligheden for en oversvømmelseshændelse?
- Hvilke skader vil der skulle påregnes m. h. t. hvilke beskyttelsesværdige goder i tilfælde af en oversvømmelseshændelse? Højeste prioritet i den forbindelse har beskyttelsen af liv og sundhed. Og her handler det især om bygningens stabilitet og evakuering i tilfælde af oversvømmelse, i hvilken forbindelse også de hhv. forventede advarselstider og evt. brugsspecifik højere evakueringsindsats (f.eks. på plejehjem) skal tages i betragtning.
- Hvilke teknisk mulige og økonomisk fornuftige forholdsregler eller foranstaltninger kan træffes for at undgå eller minimere skader uden at forsøme de funktionelle eller lovbestemte krav til bygningen (f.eks. tilgængeligheden for handicappede)?

Højvandsfølsomhed

Objektivt konstaterbar grad af funktions- eller brugsforringelse i tilfælde af oversvømmelse.

Kritisk infrastruktur

§ 1 nr. 1 i forordningen til fastlæggelse af kritiske infrastrukturer i henhold til BSI-loven (BSI-kritisforordning): Driftssteder eller øvrige stationære faciliteter, som er nødvendige for tilvejebringelse af kritiske opgaver/ydelser. I h. t. § 1 nr. 3 i BSI-kritisforordningen er en "kritisk opgave" en ydelse m. h. p. at forsyne offentligheden indenfor områderne (sektorerne) i h. t. §§ 2 til 8 i BSI-kritisforordningen, hvor et svigt eller forringelse af den pågældende ydelse ville medføre betydelige forsyningsmæssige flaskehalse eller endog kunne udgøre en risiko for den offentlige sikkerhed. Sektorerne i h. t. §§ 2 til 8 i BSI-kritisforordningen omfatter energi, vand, fødevarer, informationsteknologi og telekommunikation, sundhed, økonomi og forsikringsområdet samt transport og trafik.

Nærmere oplysninger herom kan findes på: https://www.kritis.bund.de/SubSites/Kritis/DE/Einfuehrung/einfuehrung_node.html

Territorialrelevante planlægnings- og andre tiltag til sikring mod oversvømmelse

§ 3 stk. 1 nr. 6 i egnsudviklingsloven (ROG, Raumordnungsgesetz): Planlægningsforanstaltninger incl. egnsudviklingsplaner, projekter og øvrige tiltag, som medfører et arealforbrug eller påvirker den territoriale udvikling eller funktion af et område; heri indgår også brugen af de til formålet afsatte offentlige økonomiske midler. Planlægnings- og andre tiltag til sikring mod oversvømmelse er alle planlægnings- og andre tiltag, som skal medvirke til sikring mod oversvømmelse. Dette er udover konkrete planer og projekter såsom sikringsanlæg mod oversvømmelse også planer og fastlæggelser i delstaters og regioners egnsudviklingsplaner samt fastlæggelser i bygge- og anlægsplaner, f. eks. arealudstykningsplaner m. h. p. sikring mod oversvømmelse.

Risikoområder

§ 73 stk. 1 punktum 1 i vandressourceloven (WHG): Områder med en betydelig (signifikant) oversvømmelsesrisiko.

Oversvømmelsesrisiko er kombinationen af sandsynligheden for, at der optræder en oversvømmelseshændelse med de mulige oversvømmelsesrelaterede konsekvenser for menneskers sundhed, miljøet, kulturarven, erhvervsliv og betydelige realværdier (jf. § 73 stk. 1 punktum 2 i vandressourceloven (WHG)).

En signifikant oversvømmelsesrisiko eksisterer også i områder, som først vil blive oversvømmet af højvande, som kan påregnes at optræde sjældnere end én gang i 100 år. Risikoområder omfatter principielt også altid de i h. t. § 76 stk. 2 i vandressourceloven (WHG) fastlagte eller midlertidigt sikrede oversvømmelsesområder (jf. smst.). Hvis disse ikke skal være omfattet, nævner § 78b i vandressourceloven (WHG) "Risikoområder beliggende udenfor oversvømmelsesområder". Forsåvidt delstatslovgivningen ikke bestemmer noget andet, gælder områder, som overvejende påvirkes af tidevand, ikke som risikoområder (§ 78b stk. 1 i vandressourceloven (WHG)).

Beskyttelsesværdighed

Subjektiv vurdering af, hvad en funktion eller et anvendelsesformål er værd. F. eks. vil beskyttelsesværdigheden for et hospital være større (det handler om beskyttelse af liv og sundhed) end for en facilitet til fritidsformål.

Uhedsrelevante (Störfall) driftsområder i h. t. Seveso-III-direktivet

Seveso-III-direktivet (direktiv 2012/18/EU fra Europaparlamentet og Rådet af 4. juli 2012 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer og om ændring og efterfølgende ophævelse af Rådets direktiv 96/82/EF) sigter imod forebyggelse af alvorlige uheld med farlige stoffer og begrænsning af følgerne af uheld for mennesker og miljø m. h. p. at opnå et højt beskyttelsesniveau i den Europæiske Union. Det gælder for alle virksomheder, hvor der forefindes bestemte farlige stoffer, eller hvor disse kan opstå i tilfælde af en ulykke. Afgørende herfor er, om bestemte volumenrelaterede tærskel-værdier overskrides, som er beskrevet i tillæg I til direktivet. Alt efter de eksisterende volumina findes der forskellige forpligtelser for såvel operatørerne af virksomheden som også for myndighederne.

I h. t. § 3 nr. 5a i den tyske lov om immissionskontrol (BImSchG, Bundesimmissionschutzgesetz) forstås ved et driftsområde hele det under operatørens opsyn værende område, hvor farlige stoffer i h. t. artikel 3 nr. 10 i direktiv 2012/18/EU for såvidt angår ét eller flere anlæg incl. fælles eller tilknyttede infrastrukturer eller aktiviteter og også i forb. m. lagring i h. t. direktivets artikel 3 nr. 16 faktisk forefindes eller senere vil forefindes i de i direktivets artikel 3 nr. 2 eller nr. 3 beskrevne volumina, for såvidt det med rimelig fornuft kan forudses, at de nævnte farlige stoffer vil opstå i tilfælde af processer, som er ude af kontrol. Ikke omfattet er de i artikel 2 stk. 2 i direktiv 2012/18/EU anførte faciliteter, farer og aktiviteter, medmindre det drejer sig om en i artikel 2 stk. 2 underpkt. 2 i direktiv 2012/18/EU nævnt facilitet, fare eller aktivitet.

Oversvømmelsesområder

§ 76 stk. 1 i vandressourceloven (WHG): Områder mellem overjordiske vandområder og diger eller høje bredder og øvrige områder, som i tilfælde af oversvømmelse fra et overjordisk vandområde vil blive oversvømmet eller gennemstrømmet eller som der vil være behov for at rekvirere m. h. p. afstrømning eller opsamling af højvande. Dette gælder ikke for områder, som overvejende påvirkes af tidevand, for såvidt delstats-lovgivningen ikke bestemmer noget andet.

Oversvømmelsesområder i vandlovgivningsmæssig forstand anvendes til skadesløs bortledning af højvande og sikrer de herfor nødvendige arealer til afstrømning samt retentions- eller tilbageholdelsesområder.

Oversvømmelsesområder, fastlagte og midlertidigt sikrede

I h. t. § 76 stk. 2 punktum 1 i vandressourceloven (WHG) fastlægger delstaterne ved lovbe- kendtgørelse følgende som værende oversvømmelsesområder:

1. indenfor risikoområderne eller indenfor de i h. t. § 73 stk. 5 punktum 2 nr. 1 i vandressourceloven (WHG) tilhørende områder minimum de områder, for hvilke der statistisk kan forventes en oversvømmelseshændelse én gang i 100 år, samt
2. de områder, som skal bruges til højvandsafstrømning og -opsamling.

Oversvømmelsesområder, som endnu ikke er blevet fastlagt i h. t. § 76 stk. 2 punktum 1 i vandressourceloven (WHG) skal sikres midlertidigt (jf. § 76 stk. 3 i vandressourceloven (WHG)).